

PET PESMI

Svetlana Makarovič

ZAKRIJMO SI OČI

Zakrijmo si oči z lasmi, sestre,
in skozi se zazrimo v ogenj.

Vse, kar smo jokaje sprejele vase
med mrzlimi sencami,
nam prepeva iz teh plamenov.

Vdihavajmo vonje ognja, sestre,
in živimo za njegovo življenje,
ki se predaja naročju zraka,
dokler ne utihne v nič,
ko se naveliča sreče.

Ne razgrnimo las, sestre —
morda stoji nekdo za našim hrbtom
in meče med nas črno senco.

PESEM

Široko je odprto oko dneva.
Moja radost odseva v njem.

V gozdu je vzcvetel dren
in potoki jočejo od sreče
in stopinje srnjakov so v ilovici.
In na jasih plešejo mlade lisice
s puhastimi repi in zlatimi očmi
in stikajoč smrčke.

Pod skorjo dreves slišim
hihitanje zelenih kapljic,
ki potujejo kvišku.

Vseeno mi je,
kaj se dogaja v starih hišah.
Jutri se bom spet prebudila
v sonce.

TUJE OČI

Dan se razrašča v čuden večer,
ves ovešen s spomini
kot s pisanimi cunjami.
Skozenj se pretaka
mrmranje dežja.

Z njim priplavajo tuje oči.
Dolgo strmijo vame,
nato se vgnezdijo
v mojih samotah.

VELIKA ROKA SNA

Velika roka sna;
oči meseca,
dolgi prsti meseca —
slutnja groze...

Mraz mi je zasadil zobe v grlo,
pošast z mesečevo glavo.
Zvezde kapljajo v mrtvo jezero.

S steklenim zvokom
se je razbila glava meseca.
Bel obup se razliva iz nje.

Neizprosna roka sna.
Pod njo tolikokrat
brezmočno umrem.

ŠLA SEM MED LJUDI

Šla sem med ljudi
z ugaslo svetilko.
Niso me opazili.
Zamotala sem se
v zavese dežja,
da niso videli mojih solz.

V temni veži
sem jo skušala spet prižgati;
toda moje roke
so bile premrle
in mokre od solz.
Ni se prižgala.
Nikoli več se ne bo.

Pod plaščem nosim
ugaslo svetilko.

T J A I N N A Z A J

Vladimir Kavčič

(Nadaljevanje.)

8.

Dane Bratoš-Niko je prehodil razvojno pot marsikaterega svojega sodobnika, vendar se je od mnogih razlikoval tudi po tem, da ni spreobračal dejstev, ki so se nanašala na njegovo osebo. Čut za osebno poštenje mu je branil, da v anketni list ni nikoli zapisal, da je bil njegov oče vaški proletarec, kar je morda celo bil, kljub temu, da je bil cerkovnik in se mu ob bogati mizi trškega dekana ni godilo ravno najslabše, pa tudi ne toliko dobro, da bi bil s svojim položajem lahko zadovoljen. Zvonil je, pomagal gospodom pri beri, žena in številni otroci pa so hodili v cerkev, nič manj in nič več kot kateri koli drugi tržan. Povsem razumljivo je bilo, da je bila njihova verska gorečnost nekoliko pod povprečjem, kar se pogosto zgodi pri tistih, ki so že po svojem položaju bližji najvišjemu dostojanstvu in z njim tako rekoč v vsakdanjih odnosih. Prav zaradi tega so tudi boljše poznali njegove dobre in slabe lastnosti in so vedeli, kaj od njega lahko pričakujejo.

Dane Bratoš-Niko tudi ni nikoli trdil, da je bil komunist že od vsega začetka. Niti simpatizer komunizma ni bil. V letih pred vojno je celo redkokdaj slišal to besedo, pa še tedaj je bila izgovorjena s takšnim sovraštvom in zaničevanjem, kot so se spominjali velikega razbojnika in nasilnika, ki je tedaj še strašil po deželi in je vsem odleglo, ko se je končno le znašel za zapahi. V trgu so vse življenje